

GIA ĐÌNH CÔNG GIÁO VÀO TRƯỜNG HỌC THÁNH GIA NAGIARÉT

... Năm 2011 ghi đúng 30 năm tông huấn Gia Đình "Familiaris Concoertio" do Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II (1978-2005) công bố ngày 22-11-1981. Trong tông huấn, Đức Thánh Cha khai triển các nền tảng giúp hiểu rõ hơn về Gia Đình cũng như nhấn mạnh chỗ đứng trung tâm của Gia Đình trong xã hội.

Để nhắc nhở giáo huấn của Đức Chân Phúc Giáo Hoàng về Gia Đình, Hội Đồng Giám Mục Pháp quyết định dành năm 2011 là "Năm Gia Đình" tại Pháp.

Ngoài ra, Các Gia Đình Công Giáo Pháp vẫn còn nhớ như in cuộc gặp gỡ với Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II tại đền thánh Sainte-Anne-d'Auray ở Bretagne vào buổi chiều ngày 20-9-1996.

Trong thư gửi Các Gia Đình trên thế giới đề ngày 2-2-1994 Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II viết: "Gia Đình là môi trường trong đó con người có thể hiện hữu cho chính mình nhờ tác động trao hiến chính mình cách vô-vụ-lợi. Thật thế, Gia Đình là trường học tốt nhất để hiểu rằng con người được yêu thương cũng như học yêu thương cách bền vững và trung tín. Mọi tín hữu đều được kêu gọi nên thánh; và chính trong Gia Đình - môi trường đầu tiên - mà lời mời nên thánh có thể tìm thấy sự lắng nghe và lời đáp trả. Chính trong ý nghĩa ấy mà người ta nói về Gia Đình như là tế bào đầu tiên và là nền tảng của Giáo Hội cũng như của Xã Hội. Gia Đình là nơi chốn tự nhiên mà mỗi người có thể học cách cho và nhận, chia sẻ hỗ tương và nhất là hiểu thế nào là sự nhưng-không. Bởi vì, chính trong Gia Đình mà người ta học biết phục vụ, học biết ra khỏi cái-tôi ích kỷ và học biết tôn trọng của cải chung, ích lợi chung".

Tuy nhiên, không ai là không biết đến những vết thương gây đau khổ cho Gia Đình, những gương xấu làm lu mờ hình ảnh Gia Đình. Xin giới thiệu vài Gia Đình Công Giáo thuộc Giáo Phận Saint-Brieuc và Tréguier ở miền Bắc nước Pháp. Đây chỉ là bức tranh nho-nhỏ tượng trưng của Gia Đình với các điểm tối điểm sáng, với niềm hạnh phúc chen lẫn nỗi khổ đau.

1/ Gia Đình vợ chồng trẻ Cécile và Charles Duros: cắm chặt vào Giáo Xứ.

Gia Đình Anh Chị sống nơi giáo xứ Loudéac từ 13 năm nay. Anh Charles 45 tuổi và Chị Cécile 39 tuổi với hai đứa con. Bé trai Martin 9 tuổi và bé gái Adèle 7 tuổi. Anh Chị lấy nhau từ năm 2000. Vừa đặt chân đến Giáo Xứ, Chị Cécile thấy ngay rằng việc hội nhập vào Giáo Xứ và tham gia các hoạt động của Giáo Xứ là chuyện hết sức tự nhiên, như chính thân mẫu Chị làm nơi giáo xứ Plémet. Trước khi lập Gia Đình, Chị là hội viên Thiếu Nhi Thánh Thể. Chị từng tham dự các Ngày Quốc Tế Giới Trẻ và hoạt động nơi Trung Tâm Tiếp Đón của Giáo Phận. Vì thế, khi lập Gia Đình, Chị tự vạch ra kế hoạch:

- Xây dựng một gia đình Công Giáo sống đạo chân thành, sinh sản con cái và mở rộng mái ấm Gia Đình để tiếp đón mọi người.

Ngày nay, đôi bạn trẻ Cécile và Charles vẫn giữ nguyên đề án giáo dục con cái theo tinh thần Kitô Giáo. Mỗi Chúa Nhật, Chị Cécile mang theo hai con đi tham dự Thánh Lễ, đặc biệt khi có các Thánh Lễ dành cho Gia Đình.

Trong khi đó Anh Charles chỉ tháp tùng vợ con đi lễ vào các dịp lễ lớn như Giáng Sinh và Phục Sinh. Anh xuất thân từ một gia đình Công Giáo đạo đức. Trong dòng tộc anh có các Linh Mục và Nữ Tu. Nhưng khi đến tuổi dậy- thì, anh xa lìa nhà thờ và bỏ rơi các việc đạo đức lành thánh.

Mặc dầu không được chồng hỗ trợ trong việc thực hành đạo, Chị Cécile vẫn tiếp tục con đường Đức Tin và dẫn thân trong các hoạt động tông đồ của Giáo Xứ. Từ tháng 9 năm 2010 Chị phụ trách việc dạy giáo lý cho một nhóm trẻ. Chị truyền đạt Đức Tin Công Giáo cách tự nhiên, không áp đặt.

Nơi Gia Đình cũng thế, Chị mua một số sách tôn giáo dành cho giới trẻ. Thỉnh thoảng Chị đọc sách tôn giáo cho các con - như đọc những câu chuyện kể vào ban tối - hoặc để trả lời cho những thắc mắc của các con về tôn giáo. Mỗi buổi tối, trước khi ngủ, Chị dạy các con đọc lời nguyện nho-nhỏ:

- Lạy Đức Chúa GIÊSU Hải Đồng, con xin dâng cho Chúa trái tim con trọn đêm nay và con xin cảm ơn Chúa đã cho con qua một ngày sống tốt đẹp nơi Gia Đình.

Đây cũng là lời kinh Chị Cécile từng đọc với Cha Mẹ khi Chị còn bé tí teo.

2/ Bà Anne Gauthier, Bà Mẹ Công Giáo bị "khuyết tật" vì ly dị.

Vào năm 1987, khi chồng Bà quyết định ra đi, bỏ rơi hai đứa con còn nhỏ, Bà Anne vẫn tiếp tục sống đạo, vẫn đều đặn đưa hai con đi học giáo lý. Nhưng rồi Bà từ từ xa lìa nhà thờ, không tham dự Thánh Lễ Chúa Nhật nữa. Bởi lẽ, Bà cảm thấy không thoải mái khi đối diện với các tín hữu Công Giáo khác. Bà thẹn thùng với nhãn hiệu "Bà Mẹ ly dị" giống y như một người mang khuyết tật!

Dần dần vài năm sau đó Bà Anne tìm lại con đường đi đến nhà thờ khi tháp tùng các con đi lễ. Rồi Bà mạnh dạn dẫn thân và chấp nhận trở thành giáo lý viên, đáp lời mời của một Nữ Tu. Ban đầu cũng có vài phản ứng không mấy khích lệ đến từ các bậc phụ huynh trong giáo xứ khi thấy con cái mình học giáo lý với một "Bà Mẹ ly dị". Các lời dị-nghị làm tổn thương sâu xa con tim rướm máu của Bà Anne. Nhưng Bà kiên trì đứng vững nhờ sự nâng đỡ tinh thần của Nhóm Giáo Lý Viên.

Năm - 2011 - bước vào lục tuần, Bà Anne cảm thấy tự tin hơn về chỗ đứng của mình trong lòng Giáo Hội Công Giáo. Với tư cách giáo lý viên Bà còn tháp tùng một nhóm trẻ chuẩn bị lãnh bí tích Thêm Sức. Hiện tại cùng với người bạn đời - ly dị vợ và có ba đứa con - Ông Bà làm thành một Gia Đình tái lập, một Gia Đình hạnh phúc, một Gia Đình chia sẻ.

Vẫn còn mang nặng bao câu hỏi chưa được giải đáp nhưng Bà Anne cảm thấy thật hạnh phúc với Gia Đình mới, một Gia Đình tái kết hợp trong tình yêu.

Đặc biệt, Bà cảm thấy niềm tri ân vô bờ đối với Cha Mẹ, bậc Sinh Thành đã truyền đạt cho Bà một gia sản tinh thần thật quý giá:

- Đọc kinh cầu nguyện chung trong Gia Đình

- Tâm tình cảm tạ THIÊN CHÚA và luôn luôn khẩn cầu THIÊN CHÚA trợ giúp.

Cha Mẹ của Bà vừa mừng 70 năm Hôn Phối năm 2010. Bà cũng ghi ơn Cha Mẹ vì đã dẫn đưa Bà đi vào con đường tin tưởng vững chắc nơi Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Đấng Cứu Độ nhân loại.

3/ Gia Đình Công Giáo người Anh sống trên đất Pháp: Bà Eileen và Ông Thomas Thompson.

Ông Bà Eileen và Thomas mừng Kim Khánh Hôn Phối vào mùa hè năm nay 2011. Các con, các cháu và bạn bè từ Anh Quốc đến mừng lễ chung vui với Ông Bà. Từ 14 năm qua Ông Bà sống tại giáo xứ Laurenan. Ông Bà giải thích lý do thay đổi chỗ ở như sau.

Chúng tôi đến Bretagne ở miền Bắc nước Pháp để thăm bạn bè và cũng để nghỉ ngơi luôn thể. Thế rồi chúng tôi cảm thấy gắn bó với phần đất thân yêu này nên chúng tôi quyết định ở lại. "Đất Lành Chim Đậu!" Chúng tôi yêu mến nơi chốn, cảnh trí, không gian và sự yên tĩnh. Chúng tôi mua thửa đất rộng ở giữa cánh đồng và tự tay xây dựng lại ngôi nhà đổ nát.

Mùa hè và vào các dịp lễ lớn như Giáng Sinh và Phục Sinh, các con các cháu của Ông Bà đều đặn đến viếng thăm Ông Bà. Riêng Ông Bà cảm thấy được tiếp đón nồng hậu và thực sự "hội nhập vào nền văn hóa Pháp". Mặc dầu lúc mới đến Ông Bà không biết nói tiếng Pháp và những người chung quanh cũng không biết nói tiếng Anh. Nhưng với thời gian và các hoạt động chung đã đưa mọi người xích lại gần nhau. Đó là các vũ điệu bretonnes, các trò chơi như đánh bài và ném banh, cũng như công tác thiện nguyện để tu bổ một Nhà Nguyện ở gần ngôi nhà của Ông Bà.

Giờ đây, sau 14 năm, Ông Bà người Anh có rất đông bạn bè người Pháp. Đó là mạng lưới láng giềng và trợ giúp. Các sinh hoạt hàng ngày của đôi vợ chồng cao niên - cựu giáo sư khoa học và toán học - diễn ra trong việc phục vụ tha nhân. Ông Bà dành thời giờ cho người khác. Bà Eileen thăm viếng các vị cao niên, cô đơn và đau yếu. Bà cũng tham gia các công tác của Hiệp Hội Công Giáo chuyên đón tiếp những người tàn tật tại Giáo Xứ Laurenan. Trong khi Ông Thomas là thành viên của Nhóm Linh Động Mục Vụ. Ông sẵn sàng đảm trách mọi dịch vụ mỗi khi có thể, bởi vì đối với Ông:

- Tha nhân luôn luôn chiếm chỗ ưu tiên!

Ông Bà Eileen và Thomas Thompson được rửa tội trong Giáo Hội Công Giáo tại Anh Quốc và là những tín hữu sống đạo chân thành. Vì thế Ông Bà thật ngạc nhiên khi thấy tại Pháp, có những Gia Đình Công Giáo xin rửa tội cho con cái nhưng lại không tham dự Thánh Lễ Chúa Nhật. Đối với Ông Bà thì Thánh Lễ Chúa Nhật - ngay cả trong xã hội hôm nay - là mối dây tạo nên sự đoàn kết, là cơ hội để phục vụ người khác và là phương thế để giữ cho con tim luôn luôn rộng mở.

4/ Gia Đình có con tàn tật và có bốn thế hệ sống chung dưới một mái nhà: Gia Đình Ông Bà Désiré và Maria Le Bouffos.

Nơi Gia Đình Le Bouffos có bốn thế hệ cùng chung sống trong một nông trại ở Le Taillis gần Loudéac. Thế hệ cao niên nhất là Bà Cố đã mừng thượng thọ bách niên. Năm nay Bà Cố 102 tuổi. Thế hệ trẻ nhất là một chất trai vừa mừng thôi nôi 1 tuổi. Trong khi Ông Désiré 77 tuổi và Bà Maria 74 tuổi.

Toàn Gia Đình sống nơi một nông trại do chính Ông Bà khai phá gầy dựng. Giờ đây thì hai người con trai của Ông Bà nối nghiệp Cha Mẹ. Đặc biệt cùng sống với Ông Bà có Cô Hélène, đứa con gái tàn tật 36 tuổi. Sau khi gởi con trong vòng 18 năm nơi một Học Viện dành riêng cho người tàn tật, Ông Bà quyết định mang Hélène về nhà và đích thân săn sóc con gái.

Một ngày sống của Ông Bà được phân chia giữa việc chăm sóc Bà Cố hơn 100 tuổi và Cô con gái tàn tật 36 tuổi. Hàng năm cứ vào tháng 9, cùng với Cô Hélène, Ông Bà tham gia cuộc Hành Hương Lộ Đức do Trung Tâm Tiếp Đón của Giáo Phận tổ chức. Bà Maria giải thích. Con gái chúng tôi rất gắn bó với Trung Tâm Thánh Mẫu Lộ Đức. Do đó, bao lâu còn có thể, chúng tôi muốn làm vui lòng con gái. Khi nào chúng tôi không còn làm được, hy vọng các con khác sẽ tiếp nối công trình của Cha Mẹ. Nhưng điều chúng tôi lo âu nhất chính là mỗi ngày Hélène càng cao tuổi và càng không thể tự mình làm bất cứ điều gì. Chúng tôi lại không muốn áp đặt cho các con khác phải chăm sóc một người em bị tàn tật. Vì mỗi con đều có đời sống riêng và có Gia Đình phải nuôi dưỡng. Nhưng chúng tôi tin tưởng phó thác vào sự quan phòng của THIÊN CHÚA là CHA Nhân Từ.

5/ Gia Đình Ông Bà Isabelle và Benoit Gosselin với hai đứa con nuôi.

Ông Bà là người điều hợp Mục Vụ Gia Đình của Giáo Phận Saint-Brieuc và Tréguier. Chính Đức Giám Mục ủy thác cho Ông Bà nhiệm vụ này và truyền chức phó tế vĩnh viễn cho Ông Benoit vào năm 2003. Xin nhường lời cho Ông Bà.

Chúng tôi lấy nhau từ năm 1976 - cách đây đúng 35 năm - tại thành phố Nantes là quê sinh của cả hai chúng tôi. Chúng tôi có hai con: một trai và một gái. Christophe 29 tuổi và Marie 27 tuổi. Cả hai chào đời tại Bombay - ngày nay là Mumbai, thủ phủ bang Maharashtra - bên Ấn Độ. Chúng tôi nhận hai con làm con nuôi, bởi vì sau bảy năm thành hôn mà vẫn hiếm muộn không cho ra chào đời đứa con nào.

Chúng tôi xuất thân từ hai Gia Đình Công Giáo đạo đức và đông con. Trong thời xuân trẻ chúng tôi là các hướng đạo sinh nhiệt thành. Benoit từng lãnh đạo nhóm sinh viên và Isabelle từng là giáo viên dạy các trẻ em.

Chúng tôi đã sống 4 năm ở Abidjan bên nước Côte d'Ivoire và thường xuyên du lịch ngoại quốc. Chúng tôi cố gắng sống và đào sâu Đức Tin qua các cuộc tĩnh tâm, qua thời gian tu nghiệp và dẫn thân trong Giáo Xứ. Chúng tôi hợp tác trong các lãnh vực như giáo lý, phụng vụ và tuyên úy sinh viên.

Sau 15 năm thành hôn, chúng tôi đáp lời THIÊN CHÚA mời gọi phải thay đổi lối sống. Lời mời đến vào ngày Lễ Đức Chúa Thánh Thần Hiện Xuống. Thật bất ngờ, không đợi không chờ! Chúng tôi được mời gọi phải hướng về điều chính yếu, phải sống thật đơn sơ bình dị và sống sát theo tinh thần Phúc Âm. Chúng tôi quyết định gia nhập Cộng Đoàn "Foyer de Charité - Mái Ấm Bác Ái" ở Tressaint sau hai năm suy tư và chuẩn bị. Chúng tôi sống cuộc sống Gia Đình cách đơn giản, đượm đầy tình huynh đệ và tinh thần Giáo Hội. Là thành phần của Cộng Đoàn "Các Mái Ấm Bác Ái" chúng tôi được ủy thác nhiệm vụ hoạt động tại

hai nơi: Nhà Sephoris ở Tressaint và Nhà Saint-Francois ở Dinard. Mái Ấm Bác Ái tiếp đón mọi người không phân biệt tôn giáo và đặc biệt là tiếp đón các Gia Đình. Ngày nay với nhiệm vụ làm người điều hợp Mục Vụ Gia Đình chúng tôi đặc biệt quan tâm đến việc làm thế nào để giữ được quân bình giữa ba đời sống: Gia Đình, Cộng Đoàn và Giáo Phận.

Nơi Mái Ấm Bác Ái cũng như tại Trung Tâm Linh Hưởng của Giáo Phận, chúng tôi tiếp đón mọi người thuộc mọi lứa tuổi với các điều kiện sống khác nhau cùng với các đòi hỏi trợ giúp về tinh thần cũng khác nhau. Chúng tôi điều động các khóa tu nghiệp, các khóa chuẩn bị hôn nhân, các kỳ tĩnh tâm cuối tuần dành cho các đôi vợ chồng. Chúng tôi cũng tổ chức một tuần tĩnh tâm dành cho Các Gia Đình nơi Mái Ấm Bác Ái.

Thời gian trôi qua với các kinh nghiệm phục vụ, chúng tôi cảm nhận được nhu cầu lớn lao của con người ngày nay là cần được nghỉ ngơi yên tĩnh, cần được lắng nghe và tự làm lại cuộc đời. Chúng tôi ý thức về tầm quan trọng của sự kiện là phải dành thời giờ để hiện diện và để sống với một người hầu giúp người ấy tìm lại sự tự tin và can đảm tiến bước trong thực tại của cuộc sống! Nhưng trước hết và trên hết, chúng tôi cố gắng đưa Các Gia Đình Công Giáo vào trường học của Gia Đình là THÁNH GIA NAGIARÉT với Đức CHÚA GIÊSU, Đức Mẹ MARIA và Thánh Cả GIUSE!

("Église en Côtes d'Armor, Diocèse de Saint-Brieuc et Tréguier, Hors série n 12 - Juin 2011 - Un numéro spécial à l'occasion de l'année "Famille 2011", trang 10-13)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

LẠY ĐỨC MARIA NỮ VƯƠNG MÂN CÔI XIN CHE CHỞ CHÚNG CON

... Thư ông David Iamiceli ở thành phố Kissimmee tiểu bang Florida bên Hoa Kỳ viết cho Cha Chủ Nhiệm nguyệt san Mân Côi Đền Thánh Đức Bà Pompei (Nam Ý).

Trọng kính Cha.

Ngay từ thơ ấu, lúc còn sống ở tiểu bang New York, nơi con sinh ra, con luôn luôn chú ý lắng nghe các Di con kể chuyện về nước Ý, mẫu quốc thân yêu. Các Di nói với con về phong-tục tập-quán của người Ý và nhất là về Đức Tin trong Giáo Hội Công Giáo Roma, thánh thiện duy nhất và tông truyền. Kể từ đó các lời giảng dạy này luôn khắc ghi trong tâm trí con và không bao giờ bị xóa mờ. Giờ đây ở lứa tuổi trưởng thành các lời giáo huấn ấy như củng cố vững mạnh hơn trong tâm hồn con. Mặc dầu con chỉ viếng thăm Ý vài lần, nhưng

những gì con nghe kể từ thân mẫu và từ các Di làm cho con cảm thấy sâu xa mình thuộc về phần đất thân yêu này. Đức Tin bén rễ sâu trong cuộc đời và con tiếp tục sống xứng đáng với danh xưng là tín hữu Công Giáo. Đặc biệt con có lòng sùng kính cách riêng Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA, Nữ Vương Mân Côi Pompei.

Con xin kèm theo lá thư một số tiền dâng cúng để xin Các Trẻ Mồ Côi mà Quý Ngài đang chăm sóc cầu nguyện cùng Đức Bà Mân Côi cho con. Xin Đức Mẹ MARIA giúp con tiến bước trong cuộc sống khó khăn nơi vùng đất xa xôi. Con xin chân thành cảm tạ.

... Thư bà Anna Vespasiano viết từ Eboli tỉnh Salerno (Trung Nam Ý).

Mặc dầu câu chuyện xảy ra cách đây khá lâu nhưng con cảm thấy có bốn phen viết lên chứng từ tri ân. Con là bà mẹ Công Giáo và giống như các bà mẹ khác, con luôn luôn lo lắng chăm sóc dưỡng dục con cái nên người. Tháng 2 năm 1989 đưa con gái Claudia của con lên cơn sốt thật cao. Bác sĩ bảo con phải chích ngay thuốc trụ sinh cho cháu, nếu không, phải mang cháu vào bệnh viện vì sợ cháu bị chứng sừng phổi. Nỗi lo lắng tuyệt vọng của con thật lớn lao, xét vì đây không phải là lần đầu tiên cháu bị bệnh. Con bé không muốn bị chích thuốc, nhưng cơn bệnh cứ trầm trọng thêm, nên tối hôm đó chúng con bắt buộc phải chích thuốc cho cháu.

Hôm ấy ở nhà chỉ có mình con vì chồng con đi làm. Lúc ấy là 9 giờ tối. Con đo nhiệt độ cho bé Claudia thì thấy nhiệt độ lên đến 41 độ. Con thử làm mọi cách để cho nhiệt độ hạ xuống, như đắp nước lạnh trên trán bé chẳng hạn. Rồi vì quá mệt, đến nửa đêm con tựa người vào đầu của bé. Vừa nhắm mắt lại con bỗng trông thấy một luồng sáng: Khung ảnh Đức Mẹ rơi từ trần nhà xuống. Hai Nhi GIÊSU mà Đức Mẹ bồng trên tay cùng với Tràng Hạt Mân Côi trên tay, tiến lại gần giường con gái con. Trước hiện tượng lạ thường con giật mình hoảng sợ và đứng thẳng người lên. Trong khi đó thì bức ảnh Đức Mẹ Mân Côi Pompei từ từ trở lên cao. Con lật đật đo nhiệt độ cho con gái thì thấy nhiệt độ hạ xuống còn 37 độ. Suốt đêm đó con không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Sáng hôm sau khi bác sĩ chuyên môn đến khám bệnh thì bác sĩ cho biết việc bé Claudia thoát chết thật là một phép lạ. Bởi vì, bé không bị sưng phổi mà là bị bệnh sởi, và thuốc trụ sinh trong trường hợp này trở thành thuốc độc giết người đối với bệnh sởi.

Để tỏ lòng tri ân Đức Bà Mân Côi Pompei, con đã xin khắc một tấm bảng tạ ơn và con mang đến đặt nơi Đền Thánh. Muôn vàn tri ân lòng triu mến trợ giúp chở che của Nữ Vương Rất Thánh Mân Côi Pompei.

... Kinh Cầu Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp.

Lạy Rất Thánh Đồng Trinh MARIA, Mẹ đã vui lòng nhận lấy tước hiệu là Mẹ Hằng Cứu Giúp, cho được giục lòng chúng con trông cậy vững vàng, thì con nài xin Mẹ đủ lòng thương, cứu giúp con trong mọi nơi mọi lúc, khi phải các cơn cám dỗ, khi sa phạm tội, và khi gặp các sự khốn khó trong đời con, và nhất là trong giờ chết. Lạy Mẹ hay thương, xin cho con siêng năng chạy đến cùng Mẹ luôn luôn. Con tin rằng, con siêng năng chạy đến cùng Mẹ, thì làm cho Mẹ càng sẵn lòng nghe lời con. Xin Mẹ ban cho con ơn trọng này, là siêng năng cầu xin Mẹ, và được lòng trông cậy Mẹ như con thảo, ngỏ cho Mẹ nghe lời con hằng cầu xin, mà hằng cứu giúp con, và ban cho con được ơn bền đỗ đến cùng. Lạy Mẹ yêu dấu hay thương giúp, xin Mẹ ban phúc lành cho con, và cầu bầu cho con khi này và trong giờ lâm tử. AMEN.

Lạy Mẹ Hằng Cứu Giúp, xin che chở mọi kẻ thuộc về con, ban ơn phù hộ cho Đức Thánh Cha, cho Hội Thánh, cho nước Việt Nam con, cho gia đình con, cho kẻ thân nghĩa, kẻ thù nghịch và hết mọi kẻ khốn khó. Sau hết cho các Linh Hồn đáng thương trong Lửa Luyện Ngục.

Thánh MARIA, lạy Mẹ Hằng Cứu Giúp, xin cầu bầu cho con. Lạy Thánh Anphongxô là quan thầy bào chữa con, xin giúp đỡ con trong những khi khó ngặt thiếu thốn biết chạy đến cùng Đức Bà MARIA.

Lạy Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, cầu cho chúng con. Lạy Thánh Anphongxô, cầu cho chúng con.

("Il Rosario e la Nuova Pompei" Anno 127, n. 5, Maggio 2011, trang 43-45)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

TIN TƯỞNG NƠI THIÊN CHÚA VÀ LỜI NGÀI

Tối thứ năm 9-6-2011 Cô Marie François đã êm ái trút hơi thở cuối cùng tại nhà thương Poitou thuộc Giáo Phận Poitiers ở miền Trung Tây nước Pháp, hưởng dương 56 tuổi.

Cuộc ra đi của Cô để lại nhiều thương tiếc nơi những người có dịp quen biết Cô hoặc thụ ơn Cô tại Văn Phòng Phục Vụ Đời Sống Thiêng Liêng của Giáo Phận Poitiers. Xin nhường lời cho ông Alain bào đệ của Cô Marie, phác họa lại những chặng đường chính, nêu cao mẫu gương một cuộc sống dẫn thân phục vụ tha nhân và hoàn toàn tin tưởng phó thác nơi Tình Yêu Vô Biên Quan Phòng của THIÊN CHÚA là CHA.

Chị Marie François chào đời ngày 2-3-1955 tại Ruffec. Chương trình đại học nơi phân khoa kinh tế xã hội và gia đình bị ngưng lại khi Chị mắc chứng ung thư vào năm 19 tuổi. Những tháng ngày nằm trên giường bệnh nơi nhà thương đã cống hiến cho Chị một kinh nghiệm thiêng liêng vô giá. Chị khám phá ra Tình Yêu của Đức Chúa GIÊSU KITÔ và như được Ngài nắm giữ trong vòng tay trìu mến. Từ đó mỗi lần nói về câu chuyện tình yêu cuộc đời Chị với THIÊN CHÚA, Chị thường lặp lại lời ngôn sứ Giêrêmia:

- Lạy THIÊN CHÚA, Ngài đã quyến rũ con, và con đã để cho Ngài quyến rũ. Ngài mạnh hơn con và Ngài đã thắng (20,7).

Ngay lúc ấy, Chị Marie đã hé mở cho thấy những hướng đi tương lai của cuộc đời Chị. Đó là của lễ thánh hiến dâng lên THIÊN CHÚA. Chị không hề lưỡng lự trước rồi ra cuộc đời Chị sẽ diễn tiến như thế nào.

Năm 20 tuổi, Chị Marie dẫn thân vào Cộng Đoàn Kitô Huấn Luyện tại Poitiers. Chị giữ chức vụ thường trực nơi Cộng Đoàn trong vòng mấy năm. Ngày nay Cộng Đoàn biến thành Fondacio, một Phong Trào Quốc Tế quy tụ các Kitô-hữu trong tinh thần đại kết. Hiện tại Phong Trào có khoảng 3 ngàn thành viên sống rải rác trên hơn 20 xứ sở. Chị Marie hăng say phục vụ trong Phong Trào cho đến năm 1991. Sau đó trong vòng hơn 10 năm Chị làm việc nơi Văn Phòng Tuyên Úy Sinh Viên và tham gia việc thành hình Cư Xá Cécile và Marie-Anne.

Năm 2002, Đức Cha Albert Rouet, Tổng Giám Mục Poitiers, chỉ định Chị phụ trách Văn Phòng Phục Vụ Đời Sống Thiêng Liêng của Giáo Phận. Đây là sứ mệnh mà Chị nhiệt tâm chu toàn cho đến ngày cuối cùng cuộc đời Chị.

Chị được đưa khẩn cấp vào nhà thương vào tối hôm trước ngày 9-6-2011 vì bị chứng ngộp thở. Chị đau đớn rất nhiều nhưng với một niềm thanh thản bao la, Chị chuẩn bị ra đi. Toàn thể gia đình chúng tôi - cùng với Cha Jean-Paul vị Linh Mục bạn của gia đình - có mặt bên giường Chị để âu yếm đồng hành với Chị trong giờ sau hết. Chính lúc này đây tôi được hồng phúc chứng kiến Chị Marie đã thu hết sức lực

mình như thế nào để tự đặt trọn vào vòng tay yêu thương của Đức Chúa GIÊSU KITÔ! Thật tuyệt đẹp và đáng khâm phục biết bao!

Thánh Lễ an táng Chị Marie François được cử hành ngày 13-6-2011 tại giáo xứ Ruffec. Trong bài giảng, Cha Jean-Pierre Longeat nói. Câu chuyện tình yêu trong cuộc đời Chị Marie quả được tỏ lộ rõ ràng. Vào mỗi dịp gặp gỡ, Chị thường nói với chúng tôi về câu chuyện tình yêu, y như thể chúng tôi là thành phần trong câu chuyện tình yêu ấy. Chị không ngừng loan báo cho mọi người biết về niềm vui của Đức Chúa GIÊSU Phục Sinh, Đấng Hằng Sống và luôn ở giữa chúng ta.

Trong ngày Chị Marie ra đi trước chúng ta về thế giới bên kia, Chị muốn thúc giục chúng ta phải biết nhìn xa hơn những gì chúng ta có thể tưởng tượng được. Chị muốn cầm tay và dẫn chúng ta tiến về Niềm Hy Vọng nơi mà Chị đang chiêm ngắm THIÊN CHÚA trong niềm

hạnh phúc vô biên.

Một Gia Đình trong Giáo Phận Poitiers từng được Chị Marie François giúp đỡ đã nêu chứng tá về Chị như sau. Tất cả những gì chúng tôi nhận được từ Chị giúp chúng tôi ngày hôm nay đặt nền tảng cho cuộc sống chúng tôi về Đức Tin, gia đình và các dẫn thân. Giờ đây hơn bao giờ hết Chị trở thành mẫu gương về lòng khoan dung, sự tiếp nhận, đức kiên trì, lòng can đảm và nhất là lòng tin tưởng vững chắc nơi Tình Yêu THIÊN CHÚA và nơi Lời của Ngài.

... "Anh em phải coi chừng, phải tỉnh thức, vì anh em không biết khi nào thời ấy đến. Cũng như người kia vắng phương xa, để nhà lại, trao quyền cho các đầy tớ của mình, chỉ định cho mỗi người một việc, và ra lệnh cho người giữ cửa phải canh thức. Vậy anh em phải canh thức, vì anh em không biết khi nào chủ nhà đến: Lúc chập tối hay nửa đêm, lúc gà gáy hay tảng sáng. Anh em phải canh thức, kẻo lỡ ra ông chủ đến bất thần, bắt gặp anh em đang ngủ. Điều Thầy nói với anh em đây, Thầy cũng nói với hết thảy mọi người là: phải canh thức!" (Máccô 13,33-37).

("Église en Poitou", Quinzaine religieuse du diocèse de Poitiers, 6 Juillet 2011, No 164, trang 13)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt